

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ampli, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada setmana.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer Ampli, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

ADVERTENCIA.

Habentnos indicat molts suscriptors que desitxavan tenir lo retrato del eminent trágich italiá ERNEST ROSSI, hem accedit gustosos á la indicació, á pesar del estraordinari gasto que aixó 'ns ocasiona, y avuy 'ls hi donem representant I^o HAMLET, que es un dels papers en que mes ovació ha obtingut lo célebre artista.

LA REDACCIÓ.

IVANITAT!

I.

La vanitat es lo defecte que en la seva reacció presenta mes estranyesas, de manera, que per mí, *vanitat y estranyesa* deurian ser *barret y sombrero, calsas y pantalons*.

Ara vull deixar en un cantó als que per la vanitat de tenir lo peu petit pòrtan las botinas tant estretas, que 'ls fan anar coixejant per aquets mòns de Déu d' un cap de dia al altre; y als que per fer véurer las sevas mans menudas se compran los guants tant justos que al cap de cinch mins de portarlos los hi riuen

per totas las costuras, perque uns y altres ténen en lo pecat la penitencia y fan mes hastima que altra cosa. Si jo hagués fet las *benaventuransas*, n' hauria posat una que dignés: *Benaventurats los que pòrtan lo calsat estret, perque los ulls de poll los hi farán véurer las estrelles.*

Tampoch vull referirme á las que 's pintan per semblar guapas y sanas, perque prou pena ténen en no ser res de lo que volen semblar.

Ni enrahonaré de las que 's garrotan lo cos per ferlo bufó, perque sens pensarlo són butxins d' ellas mateixas.

Me guardaré també de ficarme en los que per ser guapets se creuhen ser sols en lo mòn, perque ¡Déu los en quart que la companyía 'ls hi volgués tréurer los ulls!

Ni 'm ficaré en los que 's pensan ballar millor que tothom, perque fins donant per certa la seva pretenció, no probarian mes, essent los primers balladors, sino que són los primers ridiculs.

No vull ocuparme de los que per vanitat gastan mes de lo que ténen, perque al cul del sach ni hi trobarán las engrunas; aixó, donant per suposat que al cap y al últim trobin lo sach.

Altres efectes de la vanitat són los que avuy nos ha passat pel caletre donar á la llum pública.

Sempre que parlem de *llum pública*, ja comprendràn los lectors que no 'ns referim á la que dònan los fanals de Barcelona, perque aquesta es *llum de nom*, y nosaltres nos referim á la que ho es de *fet*.

II.

Mòlta es la gent que, sens pensarho, es vana; que está possehida d' una vanitat, que podriam dir ignorantia y que per la seva mateixa ignorancia, pót donar que pensar als psicologistas.

Ja veurán pels exemples que anem á transcriuer, com apena se trobará un home que una ó altra vegada en sa vida no hagia donat probas de vanitat en aquet sentit.

En una reunió se parla d' un que té un florongo al colse ó al genoll, perque 'l lloch no fa 'l cas. Desseguida un altre que 's troba allí, diu:

— ¡Avans no li haurán surtit los que á mí, té de menjar moltes crostas de pa! Afigúrintse vostés que, ara fará dos anys, ne vaig tenir cinch á la vegada y tots en puestos dolents com ja saben que s' hi posan sempre 'ls florongos. ¡Cinch! ¿Ho senten? ¡¡Cinch!!

Y creyentse superior al que 's queixa de tenirne un tot sol, s' ompla de vanitat y no 's cansa de repetir lo número *cinch*, mostrant separats los cinch dits de la ma dreta. Pero, aixó sí, la seva vanitat no li fa olvidar, y fins li fa recordar, que quant ne tenia cinch, se queixaba *deu* vegadas mes que 'l que 'n té un no mes; y esclama ab aire de satisfacció:

— ¡Oh, es un patir horrorós!

Y lo mes particular es, que á cap dels presents se li ocorra dir al dels ex-cinch florongos:

— ¡Bè, bè! per aixó no s' alavia tant!

Per compte de parlar de florongos, se parla

d' un coneget à qui li han posat quatre dotzenas de sanguoneras, y per pochs que siguan en la reunió no pót faltarnhi un que surtient, mes satisfet que si hagués tret una unsa dels empedrats:

—A mi l' any passat me 'n varen posar set dotzenas y ademés quatre manxiulas.

Y sonrient, anyadeix:

—¡Aixó sí, vaig arribar á las portas de la mort!

¡Quina llàstima que no sigua possible parlar d' haber passat aquestas portas! ¡Encara vuy véurer que al primer dia algú dirá que las ha passadas! Perque aquesta vanitat, si b' es innocent, no per aixó deixa de tenir afany en fer exagerar las cosas.

III.

Varios estudiants se troben reunits en un cafè.

No parlan de malalties materials, pero parlan de malalties morals. La qüestió es sobre qui s' ha presentat á exàmens mes mal preparat.

—Jo vos asseguro, comensa un, que d' aquesta assignatura may n' he sapigut un borall.

—¡Tu, d' aquesta no mes? continúa un altre picat en la seva vanitat. Jo de cap n' he arribat á saber una iota. May vaig á cap classe... Calculeu: ja porto sis reprobats á las costelles.

—Pitxor jo, anyadeix un tercer, que ja he arribat á pèrdrer lo compte de las carbassas que he rebut.

—¡Y jo? replica un altre joyós de véurers mes gran que tots los seus companys. A mi no han pugut donarme gayres carbassas per que quasi tots los anys, avans de mitj curs, m' han tingut que borrar de la llista, per campanas.

Y si mes se pogués dir, no n' hi faltaria un altre que tindria vanitat en dirne mes.

IV.

Entre alguns jòvens se parla d' un que 's troba mes tronat que una caixa de bombo y que fa mes d' un any que apenas pót menjar calent.

—Encara no ha arribat com jo fa quatre anys, diu un, que havia de demanar per favor als companys que 'm deixessian anar á dormir á casa seva.

—¡Y que tens que véurer tu ab mi! replica un altre. Jo sí que no sols no tenia qué menjar, ni ahont dormir, sino que, com estava endutat ab tothom, tothom me fugia 'l bullo apena me veia girar la cantonada del cap del carrer. Fins vaig arribar á passejarme per aquet Barcelona ab mes sets á la roba que no hi ha en cap aritmética y mes plé de solfas que un arxiu de música. ¡Si 's poguessin contar las nits d' ivern que pelantme de fret, senza una mala capa ab que abrigarme, he passejat d' un barri al altre!

Y després de dit aixó, conta unes quantas anécdotas propias, ab que dóna á compéndrer

lo apurat que estava en moltes ocasions; y mirant com á pigmeos als que l' escóltan, inflantse de vanitat, esclama:

—¡Ningú pót esplicar lo que jo, en aquet punt!

—Eh, que es una vanitat ben arreplegada?

Ja ho he dit: apenas se trobaria un home que no estés possehit per aquella vanitat.

Posis cada lector la ma al pit y veurán com cap se trobará prou innocent per tirar la primera pedra.

L' AVI.

IDILI.

MON GOITJ.

Una fonteta amagada
En la montanya vehina
Que sols coneuda ne es
De molt pochs que la visitan;
Una aygua que de ella raija
Mes fresca que cap mentida,
Que al cáurer, fent dols remor,
A fer lo mandler invita.
Plateijat regueronet
Que de ella naix y ella anima
Baixant al fondo del vall
Entre dos horas floridas,
Murmurant mes que cap vella,
Baix la sombra de una alsina
Que de cent anys arrugada
Porta la fisonomia,
Y dels pámpols de una parra,
Que en lloc de ser *parricida*
Dona fruit tant agradable,
Que al cor ne ompla d' alegría;
Per alfombra la verda erba
De flors de color molt viva
Esmaltada, y tant crescuda,
Tant suau al tacto, tant lliisa,
Que per ferhi las mitjidiadas
Es una cosa divina;
Panorama deliciós
Lluny se ofereix á la vista,
Pues encara que amagat
Es lo lloc, de ell se divisa
La populosa ciutat,
La cultivada campinya,
Lo riu, la mar y lo fum
De moltes rajolerías.
En aqueix lloc, solitari
Sens faltar la companyia,
Se tornan las llargas horas
Curtas, que sembla mentida,
Ab la cara encantadora
De la mes hermosa nina,
Dos ulls que sols al mirar
O b' matan ó b' ensisan,
Dugas mans tant petitetas
Que semblan dugas forquillas,
Y son amor sobre tot
Que es lo que me dóna vida...
Sa boca que per mí riu,
Son cor que per mí suspira...
Los cuidados á la esquena,

Pensant sols ab alegrías;
Prop la dòna y lluny dels homens...
Qui té aixó ?qué mes desitja?

L'ONCLE.

Hem vist una *bocina de mando* que 'l batalló de cassadors de Talavera, núm. 5, ha en-carregat al argenter Carreras, per regalar al brau D. Casto Mendez Nuñez. L' obra es de plata, or y esmalte y molt ben traballada. Es una albaja digna del que va manar la solemne felpa als del Callao. Obsequiat, obsequiants y constructor deuenen estar de enhorabona, tant com Chile y 'l Perú de enhoramala.

Empresa del *Prado Catalan*: ¿no li fòra fàcil dir al Sr. Rossi que repetís *Un vizio di educazione*? Ho diem, no sols perque 'ns va agradar molt a nosaltres, sino també perque molts dels que lo van véurer, quedaren ab desitj de tornarhi.

La zarzuela catalana en un acte *Maria*, lletra de Vidal y música de Manent; va ser molt applaudida del públich dels *Camps Eliseos*, y ho hauria sigut mes si tots los artistas la haguessien desempenyada com la senyoreta Reguer y 'ls senyors Carbonell y Fábregas. Va semblarnos que algun dels actors creya rebai-xarse cantant y declamant en català. Si acás, aixó va ser una ofensa á la terra atfront va naixer y á la obra que, siguria dit en honor de la veritat, es milloreta que moltes d' altres castellanases que aplaudim tot sovintet; com, que per nostra part felicitem tant al músich com al poeta.

Durant las representacions en lo *Prado Catalan*, uns quants grills ab lo seu *rich, rich, rich...* estant continuament *enriquintos* de amohino. Senyors grills: si son richs, sopian dos cops, pero no s' ho vaigian bescantant d' aquet modo, perque ara corren uns aleys que si arriban á olorar las sevas riquesas, prou haurán de cridar: *pobre, pobre, pobre...*

A las dotze de la nit, hem reparat, que pasan á disminuir lo gas dels fanals públichs. No s' creguien per aixó que avans de las dotze s' hi veu mes, no.

L' empresa es una tonta: ¿per qué quan fa encendré los fanals, no 'ls fa encendré com quedan després de las dotze? Axins en lo seu sistema de economías, hi entrarian alguns empleyats y 'l públich no hi notaria cap diferencia ab la claror, perque lo que no 'n dóna, no es possible que 'n dongua menos.

Diu lo Diari de 'n Brussi que seria convenient que á las funcions de 'n Rossi no s'

LO NOY DE LA MARE.

hi anyadís pessa, perque la gent surt molt tart del Prado.

Ya veurà, senyor diari, ningú l' obliga á quedarse á véurer la pessa, ab aixó, quan estiguia cansat de funció agafia 'ls trastets y vāsseen á jóch.

No faltaba mes, ara; sino que 'ns fessin retirar dejorn!

AL SOL.

Astre del dia,
Rey de esplendor,
Ja casi 'm picas
Picant tant fort.
Ves de calmar-te.
¿Qué va de bo?
Aixins nos pagas
Las atencions
Que aquí en la terra
Té guardem tots?
¡No 'ns acaloris
Ab ton ardor!
Pensa que en ta honra
Tots los xicots
Posan de palma,
Als rams, un sol.
Pensa que 'ls músichs
Y los cantors
Té diuhen nota
De gran valor;
Pensa que en solfa
Téns claus y tot;
Que 'l que s' amohina,
Busca 'l repos
Y ansia, en ta honra,
Quedarse sol;
Que á ta famella,
La sola, tots
Honrem, de modo
Que si ella vol
Gastar á dojo,
Té a prop, talons,
Pagaders sempre
Al portador.
Ab aixó, astre
De la claror,
Es just no 'ns cremis
Com tu sol sols.

Lo cusí.

—Ja veus cóm fas anar á tota la familia per la afició á béurer! deya la dona de un borratxo al seu marit.

—Tot aixó es resultat, contestá 'l marit, de la afició á menjar que va tenir una dona, no pas de meva afició á béurer.

—Mira, noy, va morir en Bernat y ara 'l seu fill paga 'ls deutes que 'l disfunt tenia. Aquestas són bonas accions!

—Per aixó mateix, pare, pagui vosté tots

los meus deutes, y de segur que fará moltes mes bonas accions que 'l fill de 'n Bernat.

* * *

No sè ab quina intenció, al recomenar un metxe á un fondista que li proporcionés parroquians, lo fondista contestá:

—Parroquians per vosté? Aixó deixiu per mi.

* * *

Desde 'l llit va sentir cert subjecte molt tronat que dintre casa seva hi havia un lladre; l' home que s' assenta al llit, encent un misto y diu al lladre:

—Sento que os hagueu molestat venint á buscar diners de nit, quan jo fa molt temps que no 'n puch trobar cap á la llum del dia.

* * *

Va casar-se un jove ab una noya d' uns trenta abrils.

La noya tenia molt cabell, dents blancas y finíssimas y uns colors molt sants.

La nit de nuvis, repará 'l pobre jove que 'ls cabells y dents eran postissos, y que 'l color era pintat.

—No 'm havias dit que tot era teu? va preguntar lo jove tot cremat.

—Ay, sí, marit! Puch jurarte que tot es meu; no dech res á ningú.

EPÍGRAMAS.

—De casada 'm dono l' alta
Sens falta 'l dilluns vinent.

—Sens falta? Donchs diu la gent
Que no 't casarás sens falta.

—Avuy m' ha nascut un noy.

—Li haurás de pagar la quinta.

—No: li ensenyaré á fer versos
Y 'l faré passar per ximple.

—Voldria tenir relacions ab la Margarida.

—Ja es guapa! Té un ull que li parla!

—Donchs me 'n desdich. Totas las donas son massa xerraires per la llengua, y no falta sino que ho siguian pels ulls per acabarnos d' omplir lo cap!

* * *

Un jove va posar-se en relacions ab una noya, y als dos ó tres dias li semblá repararli un defecte en la mirada.

—Escollí, va dir lo jove á la mare de la neva, la seva noya no té pas cap defecte fisich.

—No, senyor, no, contestá 'l interrogada, está com lo dia que va néixer.

—Donchs m' havia semblat que tenia l' ull dret, de vidre.

—Bè, respongué la mare titubejant, es una cosa de neixensa.

SÍMILS CASSADORS.

—En qué se sembla un cassador al diacalon?

—En que tira.

—En qué se semblan las escopetas á las donas tossudas?

—En que tenen punts.

—En qué se sembla una escopeta á una bella?

—En que té baqueta.

—En qué se semblan las escopetas als rius?

—En que ténen ponts.

—En qué se semblan las escopetas als homens de mal génit?

—En que 's carregan.

—En qué se semblan las escopetas als palpis-sots?

—En que tiran perdigons.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. Cla-vell.—II. Mi-dó.

Sol-lució á la endevinalla.

Una ma renta l' altra y duas la cara.

XARADETAS.

I.

Alterat en Pep per prima
No vaya 'l dos de la solfa.
Era fora y 'l portí al tot,
A casa, á dormí una estona.

II.

Sens primera jadieu, navíos!
¡Telégrafo, adieu, sens dos!
Sens lo tot jadieu, billars!
No sabeu encara 'l tot?

ENDEVINALLA.

En lo próxim número donarem las sol-lu-cions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramírez y Compañía,
Pasaje de Escudellers, número 4.